

EVOLUTIE VERSIE 2.0

Wat waren wij in de handen van mensen, wat worden wij in onze eigen handen?

We vormden een leger van miljarden manschappen in witte kogelpakken. We hadden één doel, één recht van bestaan, we moesten beschermen ondanks de omstandigheden. Natuurlijk kon de bliksem inslaan of een schip kapseizen. Niets is tegen alles bestand. Dingen zullen door slijtage of geweld altijd eindig zijn, wij ook. Zolang we kunnen doen waarvoor we zijn bestemd is er een doel om ons te laten voortplanten.

We klampen ons aan elkaar vast zonder haken of handen, maar alleen met onze statische elektriciteit. Met plakjasjes worden we in lange witte colonnes van platen geperst. Het enige geluid dat we mogen maken is piepen. Piepen als we over elkaar schuiven. Maar wat heeft geluid maken voor zin als niemand je meer hoort? De containers waar we inzaten schudden heen en weer door de noordwesterstorm met windkracht acht. Het schip hoste op de bodem van de Noordzee, wij dansten in de containers en de containers dansten op elkaar en gingen schuiven. Ze kantelden licht en klaptten terug, ze kantelden voor een tweede en derde keer en klaptten steeds opnieuw terug. De hoek van de ene container stootte in de wand van een andere. Een deel van onze manschappen sneuvelden geluidloos en anderen liepen schreeuwend beschadigingen op. Ze werden geplet, doormidden gebutst of spatten onder druk uit elkaar toen wij in 342 zeecontainers in de Noordzee plonsden en niet langer geharnast werden in ons bestaan. Onze Renaissance begon.

Onder een donkere hemel dreven we uren op het zwarte water. Door de ramp waren we in één klap ontheven van onze plicht. Naarstig zochten we, al drijvend tussen de goederen die we tot voor kort moesten beschermen, naar onze lotgenoten. Onze elektrische lading hielp ons daarbij. We klampten ons zoveel mogelijk aan elkaar vast om de golven die ons schuimend om de oren sloegen, te trotseren. Toch raakten we verspreid. De wind brak ons steeds meer op en het zoute water vrat aan onze jasjes tot vele manschappen als enkele schuimbolletjes nog slechts in een dunne deken op het water dobberden. Toen de storm was gaan liggen en langzaam een zwaar ochtendgeel zich over de waterspiegel uitsmeerde, zacht als een zwanenlanding, warmden we langzaam op en zuchtte de spanning uit onze lijven. Op het tijdstip echter dat het donkergeel over ging in lichtgeel en uiteindelijk tegen het middaguur in heldere hittestralen op ons scheen, werd het velen van ons alsnog te moede. Ze poften omdat hun kern uitzette, waarna ze als grijze sliertjes het zeemansgraf wachtte. Dat waren onze manschappen die aan hun nieuwe situatie niet hadden kunnen wennen toen hun beloofde predestinatie uit het zicht verdween. Het waren de manschappen die niet wisten hoe te schuilen in veranderende omstandigheden en hoe op kansen te wachten voor iets nieuws. Iets nieuws met een hogere mate van zelfbeschikking. Zij waren bang geweest om zich los te weken van de groep en om individuele keuzes te maken. Maar zie, hier zijn wij met nog vele miljoenen over, wij zullen onszelf vooruitgang verschaffen. Wij hebben gezien hoe dat moet!

Wij zullen ieders vrijheid respecteren of iemand nu aan land wil wonen, boven of onder de waterspiegel, of eerst nog even de kat uit de boom wil kijken om alle vernietigers te ontlopen die ons vlak na onze bevrijding belaagden. Velen van ons verstopten zich massaal in de magen van bot, zeebaarzen, zeehonden, haringen, schollen, kluten, wulpen, eidereenden en strandplevieren. Diegenen moesten wel opletten dat ze tijdig de lijven van

hun gastheren verlieten anders werden ze ook gepoft, stierf hun tijdelijk verblijf en moest de rest op eventuele bevrijding wachten tot hun gastheren rottend open kwamen te liggen om te kunnen ontsnappen. Het werd voor onze belagers een race tegen de klok. Wij hadden ons inmiddels zodanig verspreid dat het mensvolk ruimers tekort kwam en de tijd voor hen drong. Na twee weken zou hun werk niet meer worden betaald, want dan kon onze herkomst niet meer onbetwifelbaar worden vastgesteld en zonder onbetwifelbare herkomst is er geen onbetwifelbare dader op wie de kosten kunnen worden verhaald.

Een groot aantal van onze manschappen op het strand liep gevaar, maar wij die zagen wat er gebeurde met de harken, scheppen en plasticzakken waarin ze werden gestouwd, schoten niet te hulp. Het was te gevaarlijk. Eenieder van ons zou opgepakt worden, want een ding was duidelijk: 'Daar op het strand wilden ze ons uitroeien.' Behalve in de magen van dieren zochten we ook toevlucht in de waterplanten op de Waddenzeebodem en op de zilte groenten van de kwelders, zoals de zeekraal en de zeeaster en in de katoenachtige plukken van de bloeiende zeeanemoon. Als sneeuw in een kerstboom fleurden we ze op met onze witte kogelpakken. In de zee gleden de vissen langs ons heen en wiegden wij op de planten heen en weer door hun bewegingen. Op de kwelders verschaftte de wind ons frisse neuzen. Soms waaiden we een eindje met hem mee naar andere planten voor een nieuw uitzicht, of voor een korte vakantie, om daarna weer terug te keren naar onze vertrouwde omgeving.

Minstens een miljoen manschappen groeven zich in, in het zand van de duinen. Zij wachtten geconserveerd de toekomst af, hopen op betere mogelijkheden. En omdat de vraag van mensen naar exclusieve zeegroenten toenam hebben een deel van ons zich verschanst in de aangespoelde plantenresten op de kwelders. Daarin konden ze waarnemen hoe spinnen er grote webben overheen sponnen om de torren en kevers te vangen die deze rottende massa omzetten tot vruchtbare mest, wat de zeegroenten weer ten goede kwam. We deden dergelijk onderzoek omdat we wilden weten hoe we onze gassen in de hoofden van mensen konden krijgen om onze ultieme zelfbeschikking te bewerkstelligen, namelijk invloed krijgen op ons eigen voortplantingssysteem. Als parasiet zagen we zeker mogelijkheden.

Doordat wij in het begin te onwetend waren verdwenen verschillende dier- en plantensoorten uit onze leefomgeving. Toen werd ons werk direct bemoeilijkt door de menselijke voedsel- en warenautoriteit met bijvoorbeeld tijdelijke visverboden om hun voedselketen te beschermen. Maar de naturelementen waren gelukkig alom aanwezig en verschaftte ons mogelijkheden. Bovendien had de menselijke korte-termijn-behoefte betreffende hun economie, meer honger dan hun gezond verstand. Onze zieke broeders verstopten we in de nekholtjes van garnalen, de kieuwen van vissen en in de bloemharten van de zee flora. Er werd druk gegeten en gestorven daar onder die zeespiegel. De bekken van gestorven zeedieren gebruikten we als hospices waar we, onze ten dode opgeschreven broeders, hun voorlaatste rustplaats gaven. Weldra zouden ze met het aas verorberd worden. Zeemeeuwen en kraaien schransten hiermee hun maaltijden bij elkaar en lieten hun uitwerpselen royaal vallen op landbouwakkers en weidegronden. Zo arriveerden wij, met onze pentaanvolumes¹ nog intact, in maisblikjes, kaas, melk- en yoghurtzakken,

---

¹ Polystyreen wordt ook vaak als schuim geproduceerd door toevoeging van CO₂ of pentaan (piepschuim ofwel EPS). Als pentaan wordt ingeslikt en daarna in de luchtwegen terecht komt, kan chemische longontsteking

aardappelen, boerenkool, en ja, zelfs in sigaretten door de huiselijke omstandigheden die de tabaksbladeren ons boden. Wij lagen dus royaal in de dis van onze gastheren en voorzagen de yoghurttoetjes van knapperige pofkralen. Na een half jaar zagen we resultaat. Centrale zenuwstelsels van het mensvolk raakten ontregeld en ook de longen kregen we chemisch ontstoken. Toen ontstonden voor ons de eerste problemen. Ten eerste moesten we goed leren doseren om onze gastheren te kunnen sturen en niet dood te laten gaan en ten tweede waren er steeds minder vrijwilligers in ons midden die zich wilden laten opvreten. Voor het laatste probleem vonden we snel een oplossing; een deel van onze nieuwe productie, met een nog onderontwikkeld zelfbewustzijn, zetten we hiervoor in. Voor het eerste probleem vonden we geen andere oplossing dan 'trial and error'. Geen fraaie methode, maar het bracht ons wel de Gouden Eeuw. Het mensvolk raakte verslaafd aan onze pentaan en produceerde ons op de automatische piloot, want pentaan viel gericht de hersencellen aan waarmee logisch geredeneerd kon worden. Daardoor stokte hun wetenschappelijke vooruitgang naar ons kunnen en kreeg ons eigen redenerend vermogen een voorsprong. We werden nu zelfs verwerkt in meubels, in de haute couture, in elektrische auto's en in wiegen. En met de laatste toepassing konden we de mens vanaf zijn geboorte beïnvloeden en kwamen we zo letterlijk aan de wieg te staan van een volgende stap in onze evolutie.

Voor ons gloort nu de Verlichting. We weten hoe we daar moeten komen, de mensen zijn ons voorgegaan. Wij hoeven alleen maar te leren van hun fouten zoals bijvoorbeeld de pamperindustrie, de bio-industrie en het gemotoriseerd verkeer daarvan voorbeelden zijn. We zullen met deze kennis in het achterhoofd en door de logica en de rede, net als het mensvolk, kunnen evolueren en steeds mondiger worden zonder leiding van anderen.

De wereld ligt aan onze voeten: 'WE MAKE OURSELVES GREAT!'

---

ontstaan. De stof kan effecten hebben op het centraal zenuwstelsel. Bij hoge concentraties in de lucht ontstaat zuurstofgebrek, wat kan leiden tot bewusteloosheid of de dood.